ZAAWANSOWANE METODY OBLICZENIOWE W INŻYNIERII

Wykłady: prof. dr hab. inż. Andrzej Milenin Projekt: Mgr. Inż. Piotr Kustra Pok. B5 710 E-mail: milenin@agh edu pl

E-mail: milenin@agh.edu.pl

Egzamin

ZAAWANSOWANE METODY OBLICZENIOWE W INŻYNIERII

SPIS TREŚCI

- Zaawansowane zagadnienia z zakresu metody elementów skończonych
  - Rozwiązanie stacjonarnych i niestacjonarnych zadań, w których niewiadomą jest funkcja skalarna
  - Rozwiązanie zadań, w których niewiadomą jest funkcja wektorowa
  - Problemy z ograniczeniami, nieściśliwość, metoda mnożnika Lagrange'a, funkcji kary i metoda mieszana
  - Metody adaptacyjne metody h, p i hp
- Podstawy rachunku wariacyjnego, metoda Galerkina
- Metoda elementów brzegowych (BEM)
- Metoda automatów komurkowych
- Opracowanie programu do symulacji procesów odksztalcenia materialów za pomocą MES

ZAAWANSOWANE METODY OBLICZENIOWE W INŻYNIERII

Literatura

- O.C.Zienkiewicz, R.L.Taylor The Finite Element Method // Butterworth Heinemann, 3 vol, 5-th Edition, London, 2000
- Zienkiewicz O.C., Metoda elementów skończonych, Arkady, Warszawa, 1972.
- Kleiber M. Komputerowe metody mechaniki ciał stałych, PWN, Warszawa 1995
- M. Pietrzyk Metody numeryczne w przeróbce plastycznej metali // AGH, Kraków, 1992
- <u>http://www.home.agh.edu.pl/~milenin/</u>
- A.Milenin Podstawy MES. Zadania termomechaniczne// Wydawnictwo AGH, 2010

ZAAWANSOWANE METODY OBLICZENIOWE W INŻYNIERII

Główna koncepcja metody elementów skończonych

Główna idea MES polega na tym, że dowolną ciągłą wartość (np. temperaturę) można zamienić na model dyskretny.

Model ten jest oparty na ograniczonej ilości węzłów, które tworzą ograniczoną ilość elementów skończonych

Algorytm MES

- 1. W rozpatrywanym ośrodku bierzemy pod uwagę ograniczoną ilość punktów (węzłów).
- 2. Wartości temperatury (lub innej funkcji) w każdym węźle definiujemy jako parametr, który musimy wyznaczyć.
- 3. Strefa wyznaczenia temperatury dzieli się na ograniczoną ilość pod-stref, które nazywamy elementami skończonymi.
- 4. Temperaturę aproksymuje się na każdym elemencie za pomocą wielomianu, który wyznaczony jest za pomocą węzłowych wartości temperatury. Wyznacza się go w taki sposób, aby zachować warunek ciągłości temperatury na granicach elementów.
- 5. Węzłowe wartości temperatury muszą być dobrane w taki sposób, aby zapewnić najlepsze do rzeczywistego przybliżenie pola temperatury. Taki dobór wykonywany jest za pomocą minimalizacji funkcjonału, który odpowiada różniczkowemu równaniu przewodzenia ciepła.

Ważniejsze zalety MES w porównaniu do innych metod

- 1. Własności materiału elementów niekoniecznie muszą być jednakowe. To daje możliwość wykorzystania MES do materiałów wielofazowych, jak również do materiałów, których własności są funkcją temperatury.
- 2. Ośrodek o skomplikowanym kształcie może być zaproksymowana z dużą dokładnością za pomocą elementów krzywoliniowych.
- 3. Wymiary elementów mogą być objętościowo różne. To daje możliwość powiększania lub zmniejszania wymiarów elementów w pewnych strefach rozpatrywanej objętości.
- 4. Za pomocą MES można uwzględniać nieliniowe warunki brzegowe.

ZAAWANSOWANE METODY OBLICZENIOWE W INŻYNIERII Mienin Andrzej 2009 Dyskretyzacja ośrodka jednowymiarowego

Rozpatrzmy ciągły rozkład temperatury t(x) na odcinku *0L* wzdłuż osi X analizując pięć węzłowych punktów na odcinku *0L*

•Rozdzielenie ośrodka 0L na

dwa sąsiednie węzły.

zawiera trzy wezły.

•Wtedy otrzymamy cztery

sposoby.

Milen in Andrzej, 2009

elementy można wykonać na różne

•Na przykład można wykorzystać

elementy, lub rozdzielić strefe na

dwa elementy, z których każdy

Rozdzielenie ośrodka na elementy

Annual Constant Horsess.

ZAAWANSOWANE METODY OBLICZENIOWE W INŻYNIERII Milen in Andrzej, 2009

nh: Access Cresco Hereits 40.0

Aproksymacja pola temperatury

Wielomian aproksymujący wyznaczamy na podstawie wartości temperatury w wezłach elementu

W przypadku rozdzielenia rozpatrywanej strefy na cztery elementy, każdy element zawiera dwa wezły i funkcja aproksymująca będzie liniową względem osi X.

Inny sposób rozdzielenia strefy na dwa elementy z 3 wezłami powoduje wykorzystanie wielomianu aproksymujacego drugiego stopnia. W tym przypadku ostatecznym wariantem aproksymacji będzie siatka z dwóch elementów skończonych drugiego stopniu.

Aproksymacja pola temperatury przez funkcje liniowa i kwadratowa

ZAAWANSOWANE METODY OBLICZENIOWE W INŻYNIERII Milen in Andrzej, 2009

Access Research Howers ADA

Element jednowymiarowy

Jednowymiarowy simpleks-element jest to prosty odcinek o długości L. Oznaczmy węzły literami i, j, węzłowe wartości temperatur – przez t_i i t_i odpowiednie. Funkcja aproksymująca dla tego elementu ma postać:

$$t = a_1 + a_2 X$$

Współczynniki a_1 i a_2 można wyznaczyć za pomocą warunków w punktach węzłowych:

X

$$t = t_i \quad przy \quad X =$$

$$t = t_i \ przy \ X = X$$

Te warunki powoduja następujący układ równań:

$$\begin{array}{c} t_i = a_1 + a_2 X_i \\ t_j = a_1 + a_2 X_j \end{array} \\ \text{rozwiązanie których daje:} \qquad a_1 = \frac{t_i X_j - t_j X_i}{L} \qquad a_2 = \frac{t_j - t_i}{L} \end{array}$$

Przy opracowaniu dwu- lub trzywymiarowego modelu dyskretnego temperatury główna koncepcje MES wykorzystuje się w sposób analogiczny.

Funkcje elementów dla zadania dwuwymiarowego pokazane są na rysunku.

Podział ośrodka na elementy pierwszego

(a) i drugiego (b) stopnia.

Ogólne właściwości funkcji kształtu

Zarówno funkcje kształtu, otrzymane powyżej dla dwóch typów elementów, jak i funkcje kształtu dowolnego elementu skończonego mają następujące wspólne własności:

1. Suma funkcji kształtu elementu w jego dowolnym punkcie równa jest jeden. Dla elementu jednowymiarowego tą właściwość można przedstawić w postaci ogólnej:

$$N_i+N_j=\frac{X_j-X}{L}+\frac{X-X_i}{L}=\frac{X_j-X_i}{L}=\frac{L}{L}=$$

Otrzymany wynik nie zależy od X, dlatego ten warunek spełniony jest dla wszystkich punktów elementu.

2. Dowolna funkcja kształtu równa jeden w odpowiednim jej węźle i równa zeru w pozostałych węzłach tego elementu. Dla elementu jednowymiarowego ta własność jest oczywista. Na przykład, dla węzła *i* mamy

$$N_i = \frac{X_j - X}{L} = \frac{X_j - X_i}{L} = \frac{L}{L} = 1$$

3. Na granicach pomiędzy elementami funkcji kształtu są ciągłe.

ZAAWANSOWANE METODY OBLICZENIOWE W INŻYNIERII Access Creech Howers Milen in Andrzej, 2009 40.0 Funkcji kształtu elementu dwuwymiarowego Wartości współczynników $\alpha_1 \alpha_2 \alpha_2$ otrzymamy wychodzac z warunków w $t = \alpha_1 + \alpha_2 X + \alpha_3 Y$ $\boldsymbol{t} = \boldsymbol{t}_i N_i + \boldsymbol{t}_i N_i + \boldsymbol{t}_k N_k$ wezłach elementu: $przy X = X_i, Y = Y_i, t = t_i \Longrightarrow t_i = a_1 + a_2 X_i + a_3 Y_i$ $przy X = X_i, Y = Y_i, t = t_i, \Longrightarrow t_i = a_1 + a_2 X_i + a_3 Y_i$ $przy X = X_k, Y = Y_k \quad t = t_k, \Longrightarrow t_k = a_1 + a_2 X_k + a_3 Y_k$ Następnie po rozwiązaniu układu równań otrzymamy wzory dla $\alpha_1 \alpha_2$ i α_3 : Schemat do wyznaczenia funkcji kształtu w simpleks- elemencie dwuwymiarowym $\begin{aligned} \alpha_{1} &= \frac{1}{2A} \Big[(X_{1}Y_{k} - X_{k}Y_{j})_{i} + (X_{k}Y_{i} - X_{i}Y_{k})_{j} + (X_{i}Y_{j} - X_{j}Y_{i})_{k} \Big] \\ \alpha_{2} &= \frac{1}{2A} \Big[(Y_{1} - Y_{k})_{i} + (Y_{k} - Y_{j})_{j} + (Y_{i} - Y_{j})_{k} \Big] \\ \alpha_{3} &= \frac{1}{2A} \Big[(X_{k} - X_{j})_{i} + (X_{i} - X_{k})_{j} + (X_{j} - X_{i})_{k} \Big] \\ \alpha_{3} &= \frac{1}{2A} \Big[(X_{k} - X_{j})_{i} + (X_{i} - X_{k})_{j} + (X_{j} - X_{i})_{k} \Big] \\ \alpha_{3} &= \frac{1}{2A} \Big[(X_{k} - X_{j})_{i} + (X_{i} - X_{k})_{j} + (X_{j} - X_{i})_{k} \Big] \\ \alpha_{3} &= \frac{1}{2A} \Big[(X_{k} - X_{j})_{i} + (X_{i} - X_{k})_{j} + (X_{j} - X_{i})_{k} \Big] \\ \alpha_{3} &= \frac{1}{2A} \Big[(X_{k} - X_{j})_{i} + (X_{i} - X_{k})_{j} + (X_{j} - X_{i})_{k} \Big] \\ \alpha_{3} &= \frac{1}{2A} \Big[(X_{k} - X_{j})_{i} + (X_{i} - X_{k})_{j} + (X_{j} - X_{i})_{k} \Big] \\ \alpha_{3} &= \frac{1}{2A} \Big[(X_{k} - X_{j})_{i} + (X_{i} - X_{k})_{j} + (X_{j} - X_{i})_{k} \Big] \\ \alpha_{3} &= \frac{1}{2A} \Big[(X_{k} - X_{j})_{i} + (X_{i} - X_{k})_{j} + (X_{j} - X_{i})_{k} \Big] \\ \alpha_{3} &= \frac{1}{2A} \Big[(X_{k} - X_{j})_{i} + (X_{k} - X_{k})_{j} + (X_{k} - X_{k})_{k} \Big] \\ \alpha_{3} &= \frac{1}{2A} \Big[(X_{k} - X_{j})_{i} + (X_{k} - X_{k})_{j} + (X_{k} - X_{k})_{k} \Big] \\ \alpha_{3} &= \frac{1}{2A} \Big[(X_{k} - X_{j})_{i} + (X_{k} - X_{k})_{j} + (X_{k} - X_{k})_{k} \Big] \\ \alpha_{3} &= \frac{1}{2A} \Big[(X_{k} - X_{k})_{k} \Big] \\ \alpha_{4} &= \frac{1}{2A} \Big[(X_{k} - X_{k})_{k} \Big] \\ \alpha_{4} &= \frac{1}{2A} \Big[(X_{k} - X_{k})_{k} \Big] \\ \alpha_{5} &= \frac{1}{2A} \Big[(X_{k} - X_{k})_{k} \Big] \\ \alpha_{5} &= \frac{1}{2A} \Big[(X_{k} - X_{k})_{k} \Big] \\ \alpha_{5} &= \frac{1}{2A} \Big[(X_{k} - X_{k})_{k} \Big]$ gdzie: A - pole elementu skończonego

Rozwiązanie zadań, w których niewiadomą jest funkcja skalarna

- 1. Przypływ ciepła w stanie ustalonym
- 2. Niestacjonarny przepływ ciepła
- 3. Dyfuzji składnika w ciałach stałych
- 4. Dyfuzja w czasie krzepnięcia materiałów dwufazowych
- 5. Przypływ ciepła w czasie krzepnięcia materiałów

 $\frac{\partial}{\partial x}\left(k_x(u)\frac{\partial u}{\partial x}\right) + \frac{\partial}{\partial y}\left(k_y(u)\frac{\partial u}{\partial y}\right) + \frac{\partial}{\partial z}\left(k_z(u)\frac{\partial u}{\partial z}\right) + \left(Q - A\frac{\partial u}{\partial \tau}\right) = 0$

u – stężenie (dyfuzja), wilgotność (zw. w atmosferze), temperatura

 $\frac{\partial}{\partial x}\left(k_x(t)\frac{\partial t}{\partial x}\right) + \frac{\partial}{\partial y}\left(k_y(t)\frac{\partial t}{\partial y}\right) + \frac{\partial}{\partial z}\left(k_z(t)\frac{\partial t}{\partial z}\right) + \left(Q - c\rho\frac{\partial t}{\partial \tau}\right) = 0$

ZAAWANSOWANE METODY OBLICZENIOWE W INŻYNIERII Milen in Andrzej, 2009	i)	Annon Green Hermon 12 Station Station & Gamme	Ì
---	----	--	---

Warunki brzegowe

Funkcja t(x,y,z) musi spełniać określone warunki brzegowe na powierzchni metalu:

- na powierzchni metalu zadana jest temperatura t;

- na powierzchni metalu zadany jest strumień cieplny q według prawa konwekcji: $k(t) \left(\frac{\partial t}{\partial x} a_x + \frac{\partial t}{\partial y} a_y + \frac{\partial t}{\partial z} a_z \right) = \alpha_{konw} (t - t_{\infty})$

 $\alpha_{\rm konw}$ - współczynnik konwekcyjnej wymiany ciepła (W/m² K);

- na powierzchni metalu zadany jest strumień cieplny q według prawa wymiany radiacyjnej:

$$k(t)\left(\frac{\partial t}{\partial x}a_x + \frac{\partial t}{\partial y}a_y + \frac{\partial t}{\partial z}a_z\right) = \sigma_{rad}\left(t^4 - t_{\infty}^4\right)$$

 $\sigma_{\it rad}$ - współczynnik wymiany ciepła przez radiacje (W/m²K⁴).

Symulacja ustalonych procesów cieplnych za pomocą MES

Zjawiska cieplne zachodzące w stanie ustalonym opisuje równanie Furiera w postaci:

$$\frac{\partial}{\partial x}\left(k_{x}(t)\frac{\partial t}{\partial x}\right) + \frac{\partial}{\partial y}\left(k_{y}(t)\frac{\partial t}{\partial y}\right) + \frac{\partial}{\partial z}\left(k_{z}(t)\frac{\partial t}{\partial z}\right) + \left(Q - c_{eff}\rho\frac{\partial t}{\partial \tau}\right) = 0$$

k- anizotropowe współczynniki przewodzenia ciepła (W/mK) w zależności od temperatury t (K), Q – prędkość generowania ciepła (W/m³)

Zadanie rozwiązania równania Furiera sprowadza się do poszukiwania minimum takiego funkcjonału, dla którego równanie Furiera jest równaniem Eulera. Według rachunku wariacyjnego funkcjonał taki będzie miał postać:

$J = \int_{V} \left[\frac{k(t)}{2} \left(\left(\frac{\partial t}{\partial x} \right)^2 + \left(\frac{\partial t}{\partial y} \right)^2 + \left(\frac{\partial t}{\partial z} \right)^2 \right) - Qt \right] dV$

ZAAWANSOWANE METODY OBLICZENIOWE W INŻYNIERII

Warunki brzegowe w funkcjonale

Bezpośrednie wprowadzenie warunków brzegowych do funkcjonału nie jest możliwe. W praktyce narzuca się ten warunek poprzez dodanie do funkcjonału całki w postaci:

$$\int_{S} \frac{\alpha}{2} (t - t_{\infty})^2 dS + \int_{S} qt dS$$

gdzie: S – powierzchnia na której zadane są warunki brzegowe.

W rezultacie otrzymujemy:

 $J = \int_{V} \left[\frac{k(t)}{2} \left(\left(\frac{\partial t}{\partial x} \right)^2 + \left(\frac{\partial t}{\partial y} \right)^2 + \left(\frac{\partial t}{\partial z} \right)^2 \right) - Qt \right] dV + \int_{S} \frac{\alpha}{2} \left(t - t_{\infty} \right)^2 dS + \int_{S} qt dS$

Symulacja ustalonych procesów cieplnych za pomocą MES. Ogólne zasady.

Zjawiska cieplne zachodzące w stanie ustalonym opisuje równanie Furiera w postaci:

$$\frac{\partial}{\partial x}\left(k_x(t)\frac{\partial t}{\partial x}\right) + \frac{\partial}{\partial y}\left(k_y(t)\frac{\partial t}{\partial y}\right) + \frac{\partial}{\partial z}\left(k_z(t)\frac{\partial t}{\partial z}\right) + Q = 0$$

Zadanie rozwiązania równania Furiera sprowadza się do poszukiwania minimum funkcjonału:

$$J = \int_{V} \left[\frac{k(t)}{2} \left(\left(\frac{\partial t}{\partial x} \right)^2 + \left(\frac{\partial t}{\partial y} \right)^2 + \left(\frac{\partial t}{\partial z} \right)^2 \right) - Qt \right] dV$$

Wprowadzenie warunków brzegowych:

$$J = \int_{V} \left[\frac{k(t)}{2} \left(\left(\frac{\partial t}{\partial x} \right)^2 + \left(\frac{\partial t}{\partial y} \right)^2 + \left(\frac{\partial t}{\partial z} \right)^2 \right) - Qt \right] dV + \int_{S} \frac{\alpha}{2} (t - t_{\infty})^2 dS + \int_{S} qt dS$$

ZAAWANSOWANE METODY OBLICZENIOWE W INŻYNIERII Milenin Andrzej, 2009	Access Concerning	Ì
Minimalizacja fu	nkcjonału	
Minimalizacja funkcjonału sprowadza się do obliczenia funkcjonału względem wartości węzłowych temperatur następującego układu równań:	a pochodnych cząstkowy ry, że w rezultacie prowa	ch tego dzi do
$\frac{\partial J}{\partial \{t\}} = \int_{V} \left[k(t) \left\{ \left\{ \frac{\partial \{N\}}{\partial x} \right\} \left\{ \frac{\partial \{N\}}{\partial x} \right\}^{T} + \left\{ \frac{\partial \{N\}}{\partial y} \right\} \left\{ \frac{\partial \{N\}}{\partial y} \right\}^{T} + \left\{ \frac{\partial \{N\}}{\partial z} \right\} \left\{ \frac{\partial \{N\}}{\partial z} \right\}^{T} \right\} \left\{ \frac{\partial \{N\}}{\partial z} \right\}^{T} \right\} \left\{ \frac{\partial \{N\}}{\partial z} \right\}$	$dV + \int_{S} \alpha \left(\{N\}^{T} \{t\} - t_{\infty} \right) dV$	$N\}dS + \int_{S} q\{N\}dS = 0$
Ten układ równań zapisany w postaci macierzowej ma $[H]{t} + {P} = 0$	postać:	
$[H] = \int_{V} k(t) \left\{ \left\{ \frac{\partial \{N\}}{\partial x} \right\} \left\{ \frac{\partial \{N\}}{\partial x} \right\}^{T} + \left\{ \frac{\partial \{N\}}{\partial y} \right\} \left\{ \frac{\partial \{N\}}{\partial y} \right\}^{T} + \left\{ \frac{\partial \{N\}}{\partial z} \right\} \left\{ \frac{\partial \{N\}}{\partial z} \right\} \left\{ \frac{\partial \{N\}}{\partial z} \right\} \right\}$	$\left(\frac{\partial\{N\}}{\partial z}\right)^{T} dV + \int_{S} \alpha\{N\}\{N\}^{T} dV$	IS,
$\{P\} = -\int_{S} \alpha \{N\} t_{\infty} dS - \int_{V} Q\{N\} dV + \int_{S} q\{N\} dS$		
Minimalizacja funkcjonału może być również wykonan wartości temperatury.	na przez bezpośredni dob	ór węzłowych

Dyskretyzacja przedstawionego problemu

Dyskretyzacja przedstawionego problemu polega na podzieleniu rozpatrywanej strefy na elementy i przedstawieniu temperatury wewnątrz elementu jako funkcji wartości węzłowych zgodnie z zależnością:

$$t = \sum_{i=1}^{n} N_{i} t_{i} = \{N\}^{T} \{t\} = [N] \{t\} \qquad \qquad \frac{\partial t}{\partial x} = \frac{\partial}{\partial x} (\{N\}^{T} \{t\}) = \left\{\frac{\partial \{N\}}{\partial x}\right\}^{T} \{t\}$$

Wprowadzając zależności t i dt/dx do funkcjonału otrzymamy:

$$J = \int_{V} \left[\frac{k(t)}{2} \left(\left\{ \frac{\partial \{N\}}{\partial x} \right\}^{T} \{t\} \right)^{2} + \left(\left\{ \frac{\partial \{N\}}{\partial y} \right\}^{T} \{t\} \right)^{2} + \left(\left\{ \frac{\partial \{N\}}{\partial z} \right\}^{T} \{t\} \right)^{2} \right) - Q\{N\}^{T} \{t\} \right] dV + \int_{S} \frac{\alpha}{2} \left(\{N\}^{T} \{t\} - t_{\infty} \right)^{2} dS + \int_{S} q\{N\}^{T} \{t\} dS.$$

ZAAWANSOWANE METODY OBLICZENIOWE W INŻYNIERII
$T_1 \begin{pmatrix} (1) & T_2 \\ L^{(1)} \\ L^{(1)} \end{pmatrix} \leftarrow L^{(2)} \end{pmatrix}$
$\{P\} = -\int_{S} \alpha \{N\} t_{\infty} dS + \int_{S} q\{N\} dS \qquad \{P\} = -\int_{S} \alpha \{N_i \\ N_j\} t_{\infty} dS + \int_{S} q\{N_i \\ N_j\} dS$
$\{N\} = \begin{cases} N_i \\ N_j \end{cases} = \begin{cases} \frac{x_j - x}{L} \\ \frac{x - x_i}{L} \end{cases} \qquad \{N\}^T = \{N_i N_j\} = \begin{cases} \frac{x_j - x}{L}; & \frac{x - x_i}{L} \end{cases}$
$\{P\}^{(1)} = q \begin{cases} N_i \\ N_j \end{cases} S = q \begin{cases} 1 \\ 0 \end{cases} S = \begin{cases} qS \\ 0 \end{cases}$

 $\{P\}^{(2)} = -\alpha t_{\infty} S \begin{cases} N_i \\ N_j \end{cases} = -\alpha t_{\infty} S \begin{cases} 0 \\ 1 \end{cases} = \begin{cases} 0 \\ -\alpha t_{\infty} S \end{cases}$

ZAAWANSOWANE METODY OBLICZENIOWE W INŻYNIERII Milenin Andrzej, 2009	Aus Annual States States
$[H] = [H]^{(1)} + [H]^{(2)} = \begin{bmatrix} \frac{Sk}{L^{(1)}} & -\frac{Sk}{L^{(1)}} & 0\\ -\frac{Sk}{L^{(1)}} & \frac{Sk}{L^{(1)}} & 0\\ 0 & 0 & 0 \end{bmatrix} + \begin{bmatrix} 0\\ 0\\ 0\\ 0 \end{bmatrix}$	$ \begin{vmatrix} 0 & 0 \\ \frac{Sk}{L^{(2)}} & -\frac{Sk}{L^{(2)}} \\ -\frac{Sk}{L^{(2)}} & \frac{Sk}{L^{(2)}} + \alpha S \end{vmatrix} =$
$= \begin{bmatrix} \frac{Sk}{L^{(1)}} & -\frac{Sk}{L^{(1)}} & 0\\ -\frac{Sk}{L^{(1)}} & Sk \left(\frac{1}{L^{(1)}} + \frac{1}{L^{(2)}}\right) & -\frac{Sk}{L^{(2)}}\\ 0 & -\frac{Sk}{L^{(2)}} & \frac{Sk}{L^{(2)}} + \alpha S \end{bmatrix}$	An and a set of the se
$\{P\} = \{P\}^{(1)} + \{P\}^{(2)} = \begin{cases} qS \\ 0 \\ 0 \end{cases} + \begin{cases} 0 \\ 0 \\ -\alpha t_{\infty}S \end{cases} = \begin{cases} qS \\ 0 \\ -\alpha t_{\infty}S \end{cases}$	

$\begin{bmatrix} H \end{bmatrix} \{t\} + \begin{bmatrix} C \end{bmatrix} \frac{\partial}{\partial \tau} \{t\} + \{P\} = 0 \quad (1) \\ \hline \frac{\partial\{t\}}{\partial \tau} = \left\{ \frac{\partial N_0}{\partial \tau}, \frac{\partial N_1}{\partial \tau} \right\} \left\{ \begin{cases} t_0 \\ t_1 \end{cases} \right\} = \frac{1}{\Delta \tau} \{-1,1\} \left\{ \begin{cases} t_0 \\ t_1 \end{cases} \right\} = \frac{\{t_1\} - \{t_0\}}{\Delta \tau}. \quad (2) \end{bmatrix}$

2. Jeżeli przyjmujemy, że $\{t\}{=}\{t_1\}$, wzór (1) może być zapisany następująco:

 $[H]{t_1} + [C]\frac{{t_1} - {t_0}}{\Delta\tau} + {P} = 0$

Wtedy mamy nie jawny schemat wyznaczenia temperatury $\{t_1\}$:

$$\left(\left[H\right]+\frac{\left[C\right]}{\Delta\tau}\right)\left\{t_{1}\right\}-\left(\frac{\left[C\right]}{\Delta\tau}\right)\left\{t_{0}\right\}+\left\{P\right\}=0$$

ZAAWANSOWANE METODY OBLICZENIOWE W INŻYNIERII	h	Autore Concernitioners	1
Milenin Andrzej, 2009	408		1.4

 $\begin{bmatrix} H \end{bmatrix} \{t\} + \begin{bmatrix} C \end{bmatrix} \frac{\partial}{\partial \tau} \{t\} + \{P\} = 0 \quad (1) \end{bmatrix} \qquad \begin{bmatrix} \frac{\partial \{t\}}{\partial \tau} = \left\{ \frac{\partial N_0}{\partial \tau}, \frac{\partial N_1}{\partial \tau} \right\} \left\{ \frac{t_0}{t_1} \right\} = \frac{1}{\Delta \tau} \{-1, 1\} \left\{ \frac{t_0}{\{t_1\}} \right\} = \frac{t_1\} - t_0}{\Delta \tau}.$

 $N_0 = \frac{\Delta \tau - \tau}{\Delta \tau}$

 $N_1 = \frac{\tau}{\Delta \tau}$

4. Uwzględnienie czasu również możliwe jest za pomocą metody ważonych residuum. Ponieważ wektor temperatur $\{t_0\}$ węzłowych jest znany, dla przeprowadzenia całkowania równania (2) względem czasu należy wprowadzić tylko jedną ważoną rezydualną (N₁) zgodnie z zależnością:

$$\int_{0}^{\Lambda \tau} N_{1} \left[[H] \{N_{0}, N_{1}\} \left\{ \begin{cases} t_{0} \\ t_{1} \end{cases} \right\} + C \left\{ \frac{\partial N_{0}}{\partial \tau}, \frac{\partial N_{1}}{\partial \tau} \right\} \left\{ \begin{cases} t_{0} \\ t_{1} \end{cases} \right\} + \{P\} \right] d\tau = 0$$

$$\int_{0}^{\Lambda \tau} \frac{\tau}{\Delta \tau} \left[[H] \{N_{0}, N_{1}\} \left\{ \begin{cases} t_{0} \\ t_{1} \end{cases} \right\} + C \left\{ \frac{\partial N_{0}}{\partial \tau}, \frac{\partial N_{1}}{\partial \tau} \right\} \left\{ \begin{cases} t_{0} \\ t_{1} \end{cases} \right\} + \{P\} \right] d\tau = 0$$

$$\int_{0}^{\Lambda \tau} \frac{\tau}{\Delta \tau} \left[[H \left\{ \frac{\Delta \tau - \tau}{\Delta \tau} \{t_{0}\} + \frac{\tau}{\Delta \tau} \{t_{1}\} \right\} + C \left\{ \frac{\partial N_{0}}{\partial \tau}, \frac{\partial N_{1}}{\partial \tau} \right\} \left\{ t_{1} \} \right\} + \{P\} \right] d\tau = 0$$

$$\left[\left(2 [H] + \frac{3}{\Delta \tau} [C] \right) \{t_{1}\} + \left([H] - \frac{3}{\Delta \tau} [C] \right) \{t_{0}\} + 3\{P\} = 0 \right] \right]$$

(2)

0

Otrzymane wyrażenie jest układem liniowych równań algebraicznych pozwalających obliczyć wartości temperatur węzłowych $\{t_1\}$ po czasie Δt przy zadanych temperaturach $\{t_0\}$ w chwili $\tau=0$

$$\begin{bmatrix}
H \\
] \left\{t\right\} + \begin{bmatrix} C \\
\frac{\partial}{\partial \tau} \\
\frac{\partial}{\partial \tau} \\
\end{bmatrix} = \begin{pmatrix} \frac{\partial N_0}{\partial \tau}, \frac{\partial N_1}{\partial \tau} \\
\frac{\partial \left\{t_1\right\}}{\partial \tau} \\$$

3. Kolejny możliwy schemat traktuje temperaturą $\{t\}$, jaka wchodzi do (5.2), jako średnie między temperaturą w moment $\tau=0$ i i w moment $\tau=\Delta\tau$:

$$\{P\}^{*} = \frac{1}{2}(\{P_{1}\} + \{P_{0}\}) \qquad \{t\} = \frac{1}{2}(\{t_{1}\} + \{t_{0}\}) \\ [H]\frac{1}{2}(\{t_{1}\} + \{t_{0}\}) + [C]\frac{\{t_{1}\} - \{t_{0}\}}{\Delta\tau} + \{P\}^{*} = 0 \\ (\frac{[H]}{2} + \frac{[C]}{\Delta\tau})\{t_{1}\} + (\frac{[H]}{2} - \frac{[C]}{\Delta\tau})\{t_{0}\} + \{P\}^{*} = 0 \\ [([H] + \frac{2[C]}{\Delta\tau})\{t_{1}\} + ([H] - \frac{2[C]}{\Delta\tau})\{t_{0}\} + 2\{P\}^{*} = 0]$$

ZAAWANSOWANE METODY OBLICZENIOWE W INŻYNIERII

Zagadnienie wyznaczenia nieustalonego pola temperatury we wsadzie o przekroju okrągłym

Pole temperaturowe we wsadzie o przekroju okrągłym.

Schemat obliczeniowy do wyznaczenia nieustalonego pola temperatury we wsadzie o przekroju okrągłym.

Proces minimalizacji funkcjonału dla jednego elementu

$$J = \int_{V} \frac{k}{2} \left(\frac{dt}{dx}\right)^2 dV - \int_{V} Qt dV + \int_{S} \frac{1}{2} \alpha (t - t_{\infty})^2 dS$$

Temperatura wewnątrz elementów zdefiniowana jest następnym wzorom:

$$t = \{t\}\{N\}^{T} = N_{i}t_{i} + N_{j}t_{j} = \frac{r_{j} - r}{\Delta r}t_{i} + \frac{r - r_{i}}{\Delta r}t_{j}$$

 $\{N\}$ – funkcji kształtu węzłów, t_i i t_j – temperatury w węzłach rozpatrywanego elementu.

Wyznaczymy pochodną temperatury względem r:

$$\frac{\partial t}{\partial r} = \frac{\partial N_i}{\partial r} t_i + \frac{\partial N_j}{\partial r} t_j$$

ZAAWANSOWANE METODY OBLICZENIOWE W INŻYNIERII	di.	Access Concentioners	1
Milen in Andrzej, 2009	408	S. PLUGANE DIALOS & CLASSE	

Rozpatrzmy rozwiązanie tego problemu w oparciu o otrzymane ogólne rozwiązanie

$$\begin{split} \left[\left[H \right] + \frac{\left[C \right]}{\Delta \tau} \right] \left\{ t_{1} \right\} - \left(\frac{\left[C \right]}{\Delta \tau} \right) \left\{ t_{0} \right\} + \left\{ P \right\} = 0 \end{split}$$

$$\begin{split} \left[H \right] = \int_{r} k \left\{ \frac{\partial \left\{ N \right\}}{\partial x} \right\} \left\{ \frac{\partial \left\{ N \right\}}{\partial x} \right\}^{T} dV + \int_{S} \alpha \left\{ N \right\} \left\{ N \right\}^{T} dS \end{split}$$

$$\begin{split} \left\{ P \right\} = -\int_{S} \alpha \left\{ N \right\} t_{\infty} dS \end{aligned}$$

$$\begin{split} dV = 2\pi r L dr \\ \int_{S} dS = 2\pi r_{\max} L \\ \int_{r_{i}}^{r_{i}} r dr = \sum_{p=1}^{n_{p}} r_{p} w_{p} \det J = \frac{\Delta r}{2} \sum_{p=1}^{n_{p}} \left(r_{p} w_{p} \right) \end{split}$$

$$\end{split}$$
ANSOWANE METODY OBLICZENIOWE W INŻYNIERII

ZAAWANSOWANE METODY OBLICZENIOWE W INŻYNIERI
Ment Andrzej. 2009
$$\begin{bmatrix}H] = \int_{V} k \left\{ \frac{\partial \{N\}}{\partial x} \right\} \left\{ \frac{\partial \{N\}}{\partial x} \right\}^{T} dV + \int_{S} \alpha \{N\} \{N\}^{T} dS = \\ = \int_{V} 2\pi L k \left\{ -\frac{1}{\Delta r} \\ \frac{1}{\Delta r} \right\} \left\{ -\frac{1}{\Delta r} - \frac{1}{\Delta r} \right\} r dr + 2\pi L \alpha \left\{ N_{i}N_{i} - N_{i}N_{j} \\ N_{i}N_{j} - N_{j}N_{j} \right\} r_{\max} = \\ = 2\pi L k \left[-\frac{1}{\Delta r^{2}} - \frac{1}{\Delta r^{2}} \\ -\frac{1}{\Delta r^{2}} \\ \frac{1}{\Delta r^{2}} - \frac{1}{\Delta r^{2}} \\ \frac{1}{2} \sum_{p=1}^{r} (r_{p}w_{p}) + 2\pi L \alpha \left\{ 0 \quad 0 \\ 0 \quad 1 \right\} r_{\max} = \\ = 2\pi L k \left[-\frac{1}{\Delta r} - \frac{1}{\Delta r^{2}} \\ -\frac{1}{\Delta r^{2}} \\ -\frac{1}{\Delta r} \\ \frac{1}{\Delta r} \\ \frac{1}{\Delta r} \\ \frac{1}{2} \sum_{p=1}^{r_{p}} (r_{p}w_{p}) + 2\pi L \alpha \left\{ 0 \quad 0 \\ 0 \quad 1 \right\} r_{\max} = \\ = \pi L k \left[-\frac{1}{\Delta r} - \frac{1}{\Delta r} \\ -\frac{1}{\Delta r} \\ \frac{1}{\Delta r} \\ \frac{1}{\rho_{p}} \\ \frac{1}{\rho_{$$

Przykład opracowania oprogramowania i obliczeń

Rozpatrywane w poprzednim rozdziale zadanie przedstawione jest poniżej w postaci oprogramowania TEMP1d, napisanej w jezyku FORTRAN 90. Program główny służy jedynie do wczytywania danych do obliczeń z pliku DataInpTemp1d.txt. Wczytywane sa nastepujące dane:

Rmin - promień minimalny wsadu, m

Rmax - promień maksymalny wsadu, m

AlfaAir - współczynnik konwekcyjnej wymiany ciepła (W/m2 C)

TempBegin - temperatura początkowa, C

TempAir - temperatura środowiska, C

TauMax - czas procesu, s

C - efektywne ciepło właściwe, J/(kgC)

K - współczynnik przewodzenia ciepła, W/(mC)

Ro - gęstość metalu, kg/(m³).

do ie = 1, ne
r(1) = vrtxCoordX(ie);
r(2) = vrtxCoordX(ie+1);
TempTau(1) = vrtxTemp(ie);
TempTau(2) = vrtxTemp(ie+1);
dR = r(2)-r(1);
Alfa=0;
if (ie==ne) Alfa = AlfaAir;
H = 0:
P = 0;
do ip=1, Np
Rp = N1(ip)*r(1) + N2(ip)*r(2);
TpTau = N1(ip)*TempTau(1) + N2(ip)*TempTau(2);
! Obliczenie macierzy lokalnej
H(1,1) = H(1,1) + K*Rp*W(ip)/dR + 2*C*Ro*dR*Rp*W(ip)*N1(ip)**2 /dTau;
H(1,2) = H(1,2) - K*Rp*W(ip)/dR + 2*C*Ro*dR*Rp*W(ip)*N1(ip)*N2(ip)/dTau;
H(2,1) = H(1,2);
H(2,2) = H(2,2) + K*Rp*W(ip)/dR + 2*C*Ro*dR*Rp*W(ip)*N2(ip)**2 /dTau + 2*Alfa*Rmax;
P(1) = P(1) + 2*C*Ro*dR*TpTau*Rp*W(ip)*N1(ip)/dTau;
P(2) = P(2) + 2*C*Ro*dR*TpTau*Rp*W(ip)*N2(ip)/dTau + 2*Alfa*Rmax*TempAir;
end do;
aD(ie) = aD(ie) + H(1,1);
aD(ie+1) = aD(ie+1) + H(2,2);
aE(ie) = aE(ie) + H(1,2);
aC(ie+1) = aC(ie+1) + H(2,1);
aB(ie) = aB(ie) + P(1);
aB(ie+1) = aB(ie+1) + P(2):

ZAAWANSOWANE METODY OBLICZENIOWE W INŻYNIERII nh: Milen in Andrzej, 2009 ADB

Assessed Crescent Horners

Dane do obliczeń testowych

Dane do obliczeń testowych z pliku DataInpTemp1d.txt przedstawiony są poniżej: ***** 0.0 Rmin, m 0.05 Rmax, m 300 AlfaAir, W/m2 K; 100 TempBegin C; 1200 TempAir C; 700 C J/(kg*E); 7800 Ro kg/(m3); 25 K W/(mĘ) 1800 TauMax s; *******

Wyniki obliczenia procesu nagrzewania wsadu

Wyniki obliczenia procesu nagrzewania wsadu o przekroju okrągłym, 1 - warstwa powierzchniowa, 2 - punkcie centralnym przekroju wsadu.

Sformułowanie MES w postaci macierzowej $J = \int_{V} \left[\frac{k(t)}{2} \left(\left(\frac{\partial t}{\partial x} \right)^{2} + \left(\frac{\partial t}{\partial y} \right)^{2} + \left(\frac{\partial t}{\partial z} \right)^{2} \right) - Qt \right] dV + \int_{S} \frac{\alpha}{2} \left(t - t_{\infty} \right)^{2} dS + \int_{S} qt dS$ $J = \int_{V} \left[\frac{1}{2} \left(K_{xx} \left(\frac{\partial t}{\partial x} \right)^2 + K_{yy} \left(\frac{\partial t}{\partial y} \right)^2 + K_{zz} \left(\frac{\partial t}{\partial z} \right)^2 \right) - Qt \right] dV + \int_{S} \frac{\alpha}{2} \left(t - t_{\infty} \right)^2 dS + \int_{S} qt dS$ $Q = Q_{def} - c\rho \frac{\partial t}{\partial \tau}$ $J = \int_{\mathcal{V}} \frac{1}{2} \left[\left\{ g \right\}^T \left[D \right] \left\{ g \right\} - 2tQ \right] dV + \int_{\mathcal{V}} \frac{\alpha}{2} \left(t - t_{\infty} \right)^2 dS + \int_{\mathcal{V}} qt dS$ $J_{e} = \int_{T} \frac{1}{2} \left[\{g_{e}\}^{T} [D_{e}] \{g_{e}\} - 2t_{e} Q_{e} \right] dV + \int_{T} \frac{\alpha}{2} (t_{e} - t_{\infty})^{2} dS + \int_{T} q t_{e} dS$ $J = \sum_{i=1}^{n_e} J_e$

Assessed Concept Hermony

ADB

ACCOUNTS AND A

III Stintiti :

Obliczenie całek $\int_{S} dx dy = \int_{S}^{1} \int det J d\xi d\eta$ $V = \int dX dY dZ = \int \int \int \int \det[J] d\xi d\eta d\zeta$ Całkowanie funkcji f(X,Y) można wykonać za pomocą następującej zasady: $\int_{\Omega} f(X,Y) dx dy = \int_{\Omega} \int_{\Omega} f(X(\xi,\eta),Y(\xi,\eta)) \det[J] d\xi d\eta$ $\int_{a} \frac{\partial N_{i}}{\partial X} \frac{\partial N_{j}}{\partial X} dx dy = \int_{a}^{1} \int_{a}^{1} \frac{\partial N_{i}}{\partial \xi} \frac{\partial N_{j}}{\partial \eta} \det[J] d\xi d\eta$ Access Course Haraco ZAAWANSOWANE METODY OBLICZENIOWE W INŻYNIERII Milen in Andrzej, 2009 40.0 Zadanie $X_1 = 1 \text{ mm}$ $Y_{1}^{1} = 1 \text{ mm}$ $X_2 = 3 \text{ mm}$ $Y_{2} = 1 \text{ mm}$ x $X_3 = 4 \text{ mm}$ $N_1 = \frac{1}{4}(1-\xi)(1-\eta) = \frac{1}{16}$ $\tilde{Y_2} = 4 \text{ mm}$ $X_4 = 0.5 \text{ mm}$ $Y_4 = 4 \text{ mm}$ $N_2 = \frac{1}{4} (1 + \xi) (1 - \eta) = \frac{1}{4} (1 + 0.5) (1 - 0.5) = \frac{3}{16}$ $N_3 = \frac{1}{4}(1+\xi)(1+\eta) = \frac{1}{4}(1+0.5)(1+0.5) = \frac{9}{16}$ $\xi_{\rm B} = 0.5$ $\eta_{\rm B} = 0.5$ $N_4 = \frac{1}{4} (1 - \xi)(1 + \eta) = \frac{1}{4} (1 - 0.5)(1 + 0.5) = \frac{3}{16}$ $X_{B}, Y_{B} = ?$

Access Creater Herman

$$\frac{2}{2} \frac{1}{\sqrt{2}} + \frac{1}{\sqrt{2$$

(2-go stopnia)

$$N_{3} = \frac{1}{4} (1 + \xi)(1 - \eta)(\xi - \eta - 1)$$
$$N_{4} = \frac{1}{2} (1 - \eta^{2})(1 + \xi)$$

 $N_{5} = \frac{1}{4} (1 + \xi) (1 + \eta) (\xi + \eta - 1)$ $N_6 = \frac{1}{2} (1 - \xi^2) (1 + \eta)$ $N_{7} = -\frac{1}{4}(1-\xi)(1+\eta)(\xi-\eta+1)$ $N_8 = \frac{1}{2} (1 - \eta^2) (1 - \xi)$

 $N_2 = \frac{1}{2} (1 - \xi^2) (1 - \eta)$

 N_{3}

ZAAWANSOWANE METODY OBLICZENIOWE W INŻYNIERII Milen in Andrzej, 2009

Dyskretyzacja ośrodka za dopomogę przekształcenia 2-go stopnia:

Aussian Distance Aussian

W MES, jednak, podczas całkowania warto minimalizować liczbę punktów całkowania ze względu na czas obliczeń

Zamiast tego, żeby wyznaczać punkty $\xi_0 = \xi_1 = \xi_n$

"a priori", spróbujemy wyznaczyć ich w taki sposób, żeby aproksymacja dawała ścisły wynik całki wtedy, kiedy $F_n(\xi)$ - wielomian stopnia nie wyżej p, gdzie wartość p (p>=n) również jest wyznaczana.

 $F_{p}(\xi) = a_{0} + a_{1}\xi + \dots + a_{p}\xi^{p}$ $\int_{-1}^{1} f(\xi)d\xi \approx W_{0}f(\xi_{0}) + W_{1}f(\xi_{1}) + \dots + W_{n}f(\xi_{n})$ $\int_{-1}^{1} F_{p}(\xi)d\xi \approx W_{0}(a_{0} + a_{1}\xi_{0} + \dots + a_{p}\xi_{0}^{p}) + W_{1}(a_{0} + a_{1}\xi_{1} + \dots + a_{p}\xi_{1}^{p}) + \dots + W_{n}(a_{0} + a_{1}\xi_{n} + \dots + a_{p}\xi_{n}^{p})$

Z innej strony, dokładną wartość tej całki można obliczyć za pomocą (2):

 $\int_{-1}^{1} F_{p}(\xi) d\xi = 2a_{0} + \frac{2a_{2}}{3} + \dots + \frac{a_{p}}{p+1} \left(1 - (-1)^{p+1}\right)$

ZAAWANSOWANE METODY OBLICZENIOWE W INŻYNIERII

$$\int_{-1}^{1} F_{p}(\xi) d\xi \approx W_{0}\left(a_{0} + a_{1}\xi_{0} + \dots + a_{p}\xi_{0}^{p}\right) + W_{1}\left(a_{0} + a_{1}\xi_{1} + \dots + a_{p}\xi_{1}^{p}\right) + \dots + W_{n}\left(a_{0} + a_{1}\xi_{n} + \dots + a_{p}\xi_{n}^{p}\right)$$

$$\int_{-1}^{1} F_{p}(\xi) d\xi = 2a_{0} + \frac{2a_{2}}{3} + \dots + \frac{a_{p}}{p+1}\left(1 - (-1)^{p+1}\right)$$

Porównanie współczynników a_i w tych wzorach daje możliwości stwierdzić, że pierwsza formuła daje dokładną wartość całki dla dowolnego wielomianu, jeżeli:

$$W_{0} + W_{1} + \dots + W_{n} = 2$$

$$W_{0}\xi_{0} + W_{1}\xi_{1} + \dots + W_{n}\xi_{n} = 0$$
.....
$$W_{0}\xi_{0}^{p} + W_{1}\xi_{1}^{p} + \dots + W_{n}\xi_{n}^{p} = \left(\frac{1}{p+1}\right)\left(1 - (-1)^{p+1}\right)$$

W otrzymanym układzie p+1 równani wartości W_i i ξ_j , i=0,1,...n są niewiadomymi. Z tego wynika, że układ ma rozwiązanie tylko w tym przypadku, kiedy liczba równani równa liczbie niewiadomych, czyli:

p+1 = 2(n+1)

Uzyskana zależność daje możliwość wyznaczyć ilość punktów całkowania w zależności od stopnia wieloamina, całkowanego za pomocą rozpatrywanego schematu.

Równania MES dla teorii sprężystości w formie macierzowej.

ZAAWANSOWANE METOD Milen in Andrzej, 2009	Y OBLICZENIOWE W INŻYNIERII	Auson Grane Heren A.C.H.	Ì
Fu	nkcjonał w postaci i	nacierzowej	
Energia sil wewnętrznych:	$W_s = \{U\}^T \{P\} = \{P\}^T \{U\}$	r } { P	=
Energia obciążeń masowych:	$W_{b} = \int_{V_{e}} (u_{x}m_{x} + u_{y}m_{y}) dV = \int_{V} (u_{x}m_{y}m_{y}) dV = \int_{V}$	$\begin{bmatrix} \{U\}^T [\overline{N}]^T \{M\} dV & \{M\} dV \\ \begin{bmatrix} v \\ 0 \\ N_\rho \end{bmatrix} = \begin{bmatrix} [N] & 0 \\ 0 & [N] \end{bmatrix}$	$\{ \} = \begin{cases} m_x \\ m_y \end{cases}$
Energia naprężeni na powierzch	ini kontaktu elementu z otoczeniem: $W_p = \int_{S_e} (u_x p_x + u_y p_y) dS = \int_{S_e} \{U$	${}^{T}\left[\overline{N}\right]^{T}\left\{p\right\}dS$ {	$p\} = \begin{cases} p_x \\ p_y \end{cases}$
Pełna energia odkształca	anego elementu:		
$W_e = \int_{V_e} \frac{1}{2} \{U\}^T [B]^T [D] [B] \{U\}$	${}^{T}dV - \int_{V_{c}} \{U\}^{T} [B]^{T} [D] \{\varepsilon_{0}\} dV - \int_{V_{c}} \{U\}^{T} [B]^{T} [D] \{\varepsilon_{0}\} dV = \int_{V_{c}} \{U\}^{T} [D] \{U\}^{T} [D] \{\varepsilon_{0}\} dV = \int_{V_{c}} \{U\}^{T} [D] \{U\}$	$\int_{S_{c}}^{T} [\overline{N}]^{T} \{M\} dV - \int_{S_{c}} \{U\}^{T} [\overline{N}]^{T} \{M\} dV = \int_{S_{c}} \{U\}^{T} [\overline{N}]^{T} [\overline{N}]^{T} \{M\} dV = \int_{S_{c}} \{U\}^{T} [\overline{N}]^{T} [N$	p $dS - {U}^T {P}$

Milen in Andrzej, 2009 Funkcjonał w postaci macierzowej $W = \int_{\mathbb{T}} \frac{1}{2} \left(\{\varepsilon\}^T \{\sigma\} - \{\varepsilon_0\}^T \{\sigma\} \right) dV$ $\{\sigma\} = [D]\{\varepsilon\} - [D]\{\varepsilon_0\}$ $\{\varepsilon\} = [B]\{U\}$ $W_{e} = \int_{U} \frac{1}{2} \left\{ \{U\}^{T} [B]^{T} [D] [B] \{U\} - 2 \{U\}^{T} [B]^{T} [D] \{\varepsilon_{0}\} + \left\{ \varepsilon_{0}\}^{T} [D] \{\varepsilon_{0}\} \right\} dV \right\}$ ZAAWANSOWANE METODY OBLICZENIOWE W INŻYNIERII Access Course Hereits Milen in Andrzej, 2009 40.0 Otrzymanie matrycy sztywności $\frac{\partial W_e}{\partial \{U\}} = \{U\} \int_V [B]^T [D] [B] dV - \int_V [B]^T [D] \{\varepsilon_0\} dV - \int_V [\overline{N}]^T \{M\} dV - \int_S [\overline{N}]^T \{p\} dS - \{P\}$ $\frac{\partial W_e}{\partial \{U\}} = \left[K_e\right] \{U\} + \{F_e\}$ $\begin{bmatrix} K_e \end{bmatrix} = \int \begin{bmatrix} B \end{bmatrix}^T \begin{bmatrix} D \end{bmatrix} \begin{bmatrix} B \end{bmatrix} dV$ $\{F_e\} = -\int_{V_e} [B]^T [D] \{\varepsilon_0\} dV - \int_{V_e} [\overline{N}]^T \{M\} dV - \int_{S} [\overline{N}]^T \{p\} dS - \{P\}$ $[K]{U}+{F}=0$ $[K] = \sum_{i=1}^{n_e} [K_e] \qquad \{F\} = \sum_{i=1}^{n_e} \{F_e\}$

WANSOWANE METODY OBLICZENIOWE W INŻYNIERII	ZAAWANSOWANE METODY OBLICZENIOWE W INŻYNIERII	Ì
$F_{1, N_p} Fragment kodu$ $CALL Jacob(J_, J_inv, P, N_p, NBN, N1, N2, X, Y, DetJ);$ $DO I=1, NBN$ $Ndx(i)=N1(l,p)^*J_inv(1,1) + N2(l,p)^*J_inv(1,2)$ $Ndy(i)=N1(l,p)^*J_inv(2,1) + N2(l,p)^*J_inv(2,2)$ END DO; $dtp = Temp - TempNULL;$ $M = reo(1)^{\%}m$ Kvol = Fs * Es/(1-2*m); M1 = Kvol*(1-m)/(1+m); M3 = Kvol*m/(1+m); Et=dtp*2e-5 $DO N=1, NBN$ $Row1 = N;$ $Row2 = NBN + k;$ $feSM(Row1, C1)=feSM(Row1, C1) + (M1*Ndx(n)*Mdx(l) + M2*Ndy(n)*Ndy(l))*DetJ;$ $feSM(Row2, C1)=feSM(Row2, C2) + (M3*Ndx(l)*Mdy(n) + M2*Ndx(n)*Ndx(l))*DetJ;$ $feSM(Row2, C2)=feSM(Row2, C2) + (M1*Ndy(n)*Ndy(l) + M2*Ndx(n)*Ndx(l))*DetJ;$ $feRhs(Row2) = feRhs(Row1) + Kvol*Et*Ndx(N)*DetJ;$ $feRhs(Row2) = feRhs(Row2) + Kvol*Et*Ndy(N)*DetJ;$ $feND DO$		
VANSOWANE METODY OBLICZENIOWE W INŻYNIERII I Access Concess Honese Concess Honese States & Concess Honese & Concess Honese States & Concess Honese & Concess Ho	ZAAWANSOWANE METODY OBLICZENIOWE W INŻYNIERII	Ì
Równania MES dla przestrzennego stanu odkształcenia	$\{\varepsilon\} = \begin{cases} \varepsilon_x \\ \varepsilon_y \\ \varepsilon_z \\ 2\varepsilon_{xy} \\ 2\varepsilon_{yz} \\ 2\varepsilon_{xz} \end{cases} = \begin{bmatrix} \frac{\partial}{\partial x} & 0 & 0 \\ 0 & \frac{\partial}{\partial y} & 0 \\ 0 & 0 & \frac{\partial}{\partial z} \\ \frac{\partial}{\partial y} & \frac{\partial}{\partial z} \\ \frac{\partial}{\partial z} & \frac{\partial}{\partial y} \\ \frac{\partial}{\partial z} & \frac{\partial}{\partial x} \end{bmatrix} \begin{bmatrix} u_x \\ u_y \\ u_z \end{bmatrix} = [L]\{u\} = [B]\{U\} \qquad [L] = \begin{bmatrix} \frac{\partial}{\partial x} & 0 & 0 \\ 0 & \frac{\partial}{\partial y} & 0 \\ 0 & 0 & \frac{\partial}{\partial z} \\ \frac{\partial}{\partial y} & \frac{\partial}{\partial x} & 0 \\ 0 & \frac{\partial}{\partial z} & \frac{\partial}{\partial y} \\ \frac{\partial}{\partial z} & \frac{\partial}{\partial x} \end{bmatrix} \qquad [B] = \begin{bmatrix} \frac{\partial}{\partial x} & 0 & 0 \\ 0 & \frac{\partial}{\partial y} & 0 \\ 0 & 0 & \frac{\partial}{\partial z} \\ \frac{\partial}{\partial z} & \frac{\partial}{\partial y} \\ \frac{\partial}{\partial z} & \frac{\partial}{\partial x} \end{bmatrix}$	$\begin{bmatrix} \underline{\partial}[N] \\ \partial x \\ 0 \\ 0 \\ \hline \partial y \\ \partial y \\ 0 \\ 0 \\ \partial y \\ \hline \partial x \\ \partial z \\ \partial y \\ \hline \partial z \\ \partial z \\ \partial y \\ \hline \partial z \\ \partial x $
	$ \begin{cases} u_x \\ \{u\} = \begin{cases} u_x \\ u \end{cases} = \begin{bmatrix} [N] & 0 & 0 \\ 0 & [N] & 0 & 0 \\ 0 & [N] & 0 & 0 \\ \end{bmatrix} \begin{cases} \{U_x\} \\ \{U\}\} \\ \{U\}\} \end{cases} = \begin{bmatrix} \overline{N} \\ \overline{N} \\ U \end{bmatrix} $ $N_2 = L_2 $	$\bigwedge$

ZAAWANSOWANE METODY OBLICZENIOWE W INŻYNIERII	ZAAWANSOWANE METODY OBLICZENIOWE W INŻYNIERII
	Równania MES dla teorii plastycznego płynięcia w formie macierzowej
ZAAWANSOWANE METODY OBLICZENIOWE W INŻYNIERII	ZAAWANSOWANE METODY OBLICZENIOWE W INŻYNIERII Mienin Andrzej, 2009
$\{\sigma\} = \sigma_0[I]^T + \{s\} = \sigma_0[I]^T + [D]\{\dot{\varepsilon}\} \qquad [I] = \begin{bmatrix} 1 & 0 \end{bmatrix} \qquad [I]^T = \begin{bmatrix} 1 \\ 1 \\ 0 \end{bmatrix}$ $\{\dot{\varepsilon}\} = \begin{cases} \dot{\varepsilon}_{xx} \\ \dot{\varepsilon}_{yy} \\ 2\dot{\varepsilon}_{xy} \end{cases} \qquad \dot{\varepsilon}_0 = [I]\{\dot{\varepsilon}\} = \begin{bmatrix} 1 & 0 \end{bmatrix} \begin{cases} \dot{\varepsilon}_{xx} \\ \dot{\varepsilon}_{yy} \\ 2\dot{\varepsilon}_{xy} \end{cases} \qquad \sigma_0 = [I]\{\sigma\} = \begin{bmatrix} 1 & 0 \end{bmatrix} \begin{cases} \sigma_{xx} \\ \sigma_{yy} \\ 2\sigma_{yy} \end{cases}$	$J = \int_{V} \frac{1}{2} \{ \hat{\varepsilon} \}^{T} \{ s \} dV + \int_{V} \sigma_{0} [I] \{ \hat{\varepsilon} \} dV - \int_{S} \{ v \}^{T} \{ p \} dS$ $\{ s \} = [D] \{ \hat{\varepsilon} \} = \begin{cases} 2\mu \hat{\varepsilon}_{xx} \\ 2\mu \hat{\varepsilon}_{yy} \\ \mu 2 \hat{\varepsilon}_{xy} \end{cases}$ $\{ \hat{\varepsilon} \} = \begin{cases} \hat{\varepsilon}_{xx} \\ \hat{\varepsilon}_{yy} \\ 2 \hat{\varepsilon}_{xy} \end{cases}$
$W = \int_{V} \frac{1}{2} \{\dot{\varepsilon}\}^{T} \{s\} dV + \int_{V} \sigma_{0} [I] \{\dot{\varepsilon}\} dV \qquad $	$\sigma_{x} = \sigma_{0} + 2\mu\dot{\varepsilon}_{x}$ $\sigma_{y} = \sigma_{0} + 2\mu\dot{\varepsilon}_{y}$ $\sigma_{xy} = \mu 2\dot{\varepsilon}_{xy}$ $[D] = \begin{bmatrix} 2\mu & 0 & 0 \\ 0 & 2\mu & 0 \\ 0 & 0 & \mu \end{bmatrix} \{s\} = \begin{cases} 2\mu\dot{\varepsilon}_{xx} \\ 2\mu\dot{\varepsilon}_{yy} \\ \mu 2\dot{\varepsilon}_{xy} \end{cases}$
$W_{p} = \int_{S} \frac{1}{\sqrt{2}} \left\{ \dot{\varepsilon} \right\}^{T} \left\{ s \right\} dV + \int_{V} \sigma_{0} [I] \left\{ \dot{\varepsilon} \right\} dV - \int_{S} \left\{ v \right\}^{T} \left\{ p \right\} dS \qquad \begin{cases} p \\ p_{y} \end{cases}$	$J = \int_{V} \frac{1}{2} \{ \dot{\varepsilon} \}^{T} [D] \{ \dot{\varepsilon} \} dV + \int_{V} \sigma_{0} [I] \{ \dot{\varepsilon} \} dV - \int_{S} \{ v \}^{T} \{ p \} dS \qquad \mu = \frac{\sigma_{i}}{\dot{\varepsilon}_{i}}$

ZAAWANSOWANE METODY OBLICZENIOWE W INŻYNIERII Milen in Andrzei, 2009 ADA

In Supplying Tradius is Concerns.

Uwzglednienie warunków brzegowych w matryce sztywności elementu.

DO n=1,NBN (I) Row1 = n: Row2 = NBN + n: Row3 = 2*NBN + n;DO i=1.NBN (J) C1 = i;C2 = NBN + i: C3 = 2*NBN + i:feSM(Row1,C1) = feSM(Row1,C1) + m*(2*Ndx(n)*Ndx(i)+Ndy(n)*Ndy(i))*DetJ;feSM(Row1,C2)=feSM(Row1,C2) + m*Ndx(i)*Ndv(n)*DetJ;feSM(Row1,C3) = feSM(Row1,C3) + Ndx(n)*detJ*Hk(i,p);feSM(Row2,C1)=feSM(Row2,C1) + m*Ndx(n)*Ndv(i)*DetJ; $feSM(Row2,C2) = feSM(Row2,C2) + m^{*}(2^{*}Ndv(n)^{*}Ndv(i) + Ndx(n)^{*}Ndx(i))^{*}DetJ$ feSM(Row2,C3) = feSM(Row2,C3) + Ndv(n)*detJ*Hk(i,p);feSM(Row3,C1) = feSM(Row3,C1) + Ndx(i)*detJ*Hk(n,p);feSM(Row3,C2) = feSM(Row3,C2) + Ndy(i)*detJ*Hk(n,p);END DO END DO

ZAAWANSOWANE METODY OBLICZENIOWE W INŻYNIERII 101 Access Concentration spinsers Transies to Ka Milen in Andrzej, 2009 ADB $v_{x1} v_{x2}$ v_{x3} v_{v1} v_{v2} v_{v3} σ_1 σ_2 σ_3 *k*₁₃ $\int f_1 - k_{12} v_{tool}$ k_{10} $v_{\rm rl}$ k_{11} 0 k_{14} k_{15} k_{16} k17 k_{18} v_{x2} $0 k_{22}$ 0 0 0 0 $k_{22}v_{tool}$ 0 0 0 $f_3 - k_{32} v_{too}$ v_{x3} k_{31} 0 k_{33} k_{34} k_{35} k_{36} k_{37} $k_{\gamma \circ}$ $k_{\gamma \alpha}$ $f_{4} - k_{22} v_{100}$ v_{v1} *k*₄₁ 0 k_{A3} k_{A4} k_{A5} k_{A6} k_{A7} k_{48} k_{A} $f_5 - k_{32} v_{tot}$ v_{v2} k_{51} 0 k_{53} k_{54} k_{55} k_{56} k_{57} k_{58} ke $f_6 - k_{32} v_{too}$ v_{v3} k_{61} 0 k_{63} k_{64} k_{65} k_{66} k_{67} k_{68} k_{60} $0 - k_{32} v_{tool}$ σ_1 k_{71} $0 \quad k_{73} \quad k_{74} \quad k_{75} \quad k_{76}$ 0 0 0 $0-k_{32}v_{tool}$ 0 k_{83} k_{84} k_{85} k_{86} 0 0 σ_{γ} k_{s_1} 0 $0 - k_{32} v_{tool}$ 0 0 σ_3 0 k_{02} k_{04} k_{05} kor 0 $2\mu \frac{\partial [N]^r}{\partial N} \frac{\partial [N]}{\partial N}$ $\mu \frac{\partial [N]^{T}}{\partial N} \frac{\partial [N]}{\partial N}$ $\frac{\partial [N]^T}{[H]}$ $\partial x \quad \partial x$ $\mu \frac{\partial [N]^r}{\partial [N]} \frac{\partial [N]}{\partial [N]}$ $\mathbf{v}_{n,i} = \mathbf{v}_{n,i}$ $\partial x = \partial y$ dr $\partial v = \partial v$ $\partial [N]^T \partial [N]$ $\frac{\partial [N]^{T}}{H} [H] dV$ $\partial[N]^T \partial[N]$ $\partial y \quad \partial y$ [K] = $\frac{\partial [N]^r}{\partial [N]} \partial [N]$ $\partial x = \partial v$ ∂v ∂y ∂y $[H]^T \frac{\partial [N]}{\partial [N]}$ $[H]^T \frac{\partial[N]}{\partial[N]}$ 0 ∂v

Accord Course Hermits ZAAWANSOWANE METODY OBLICZENIOWE W INŻYNIERII Milen in Andrzei, 2009 ADB

Uwzglednienie warunków brzegowych w matryce sztywności elementu.

ZAAWANSOWANE METODY OBLICZENIOWE W INŻYNIERII 10 Access Crescol Howers Anderson Dianters of Ka Milen in Andrzej, 2009 ADB

Uwzględnienie warunków brzegowych w matryce sztywności elementu. Fragment kodu.

j = abs(feVrtxMapSlv(I,nElem)); Status=vrtvStatusSlv(i) SELECT CASE(Status) case(5,69,11,75) Nzad=1; NUM zad(1)=i; VAL zad(1)=0.0; case(10,74) Nzad=2: NUM zad(1)=i; VAL zad(1)=vrtxVelSlv(1,j); NUM zad(2)=i+nbn; VAL zad(2)=vrtxVelSlv(2,j); case(8,72) Nzad=2. NUM zad(1)=i; VAL zad(1)=vrtxVelSlv(1,j); NUM zad(2)=i+nbn; VAL_zad(2)=vrtxVelSlv(2,j); END SELECT;

do ii=1,Nzad call mat_corr(Num_zad(ii),VAL_zad(ii),feUknCount,feSM,feRhs); end do; end do

do i=1.nbn

subroutine mat corr(Num, VAL , ncn, est, r); integer*4 ncn; integer*4 Num; real*8 VAL ; real(8), dimension(ncn,ncn) :: est; real(8), dimension(ncn) :: r; integer i, j; do j=1,ncn if (j.NE.Num) est(Num,j)=0; end do: r(Num) = est(Num,Num)*VAL ; do i=1,ncn if (i.NE.Num) then r(i)=r(i)-est(i,Num)*Val_; est(i,Num)=0; end if; end do; end subroutine mat corr;

ZAAWANSOWANE METODY OBLICZENIOWE W INŻYNIERII	a
Milen in Andrzej, 2009	401

Access Green Hence a. Station Distance & Kan

Metoda elementów brzegowych (MEB, BEM)

Trevelyan J. Boundary Elements for Engineers (Theory and Applications): Computational Mechanics Publications, 1994 - 228 p.

S.L.Crouch and A.M.Starfield Boundary element methods in solid mechanics, George Allen & Unwin, London, 1983. 322 p.

www.wessex.ac.uk

ZAAWANSOWANE METODY OBLICZENIOWE W INŻYNIERII

Rozwiązanie zadań teorii sprężystości za pomocą MEB może być oparte o rozwiązanie fundamentalne Kelvina, które otrzymane w teorii sprężystości dla zadania obliczenia stanu naprężeń i przemieszczeń w punkcie *p* nieskończonego ośrodka przy oddziaływaniu siły jednostkowej w punkcie *q*. Formuły Kelvina mogą być zapisane w sposób następujący

_

$$\begin{aligned} \mathbf{u}_{ij}(\mathbf{p}, \mathbf{q}) &= \frac{1}{16\pi(1-\nu_0)\mathbf{Gr}} \left[(3-4\nu_0)\delta_{ij} + \frac{\partial \mathbf{r}}{\partial \mathbf{x}_i} \frac{\partial \mathbf{r}}{\partial \mathbf{x}_j} \right] \\ \mathbf{t}_{ij}(\mathbf{p}, \mathbf{q}, \nu) &= -\frac{1}{8\pi(1-\nu_0)\mathbf{r}^2} \left\{ \left[(1-2\nu_0)\delta_{ij} + 3\frac{\partial \mathbf{r}}{\partial \mathbf{x}_i} \frac{\partial \mathbf{r}}{\partial \mathbf{x}_j} \right] \frac{\partial \mathbf{r}}{\partial \nu} + (1-2\nu_0)\left(\frac{\partial \mathbf{r}}{\partial \mathbf{x}_i} \nu_j - \frac{\partial \mathbf{r}}{\partial \mathbf{x}_j} \nu_i \right) \right\} \end{aligned}$$

gdzie $u_{ij}(p, q)$ – komponenty wektora przemieszeni w punkcie p w kierunku osi x_j od oddziaływania siły jednostkowej, przyłożonej w punkcie q w kierunku osi x_i , $t_{ij}(p, q, v)$ – komponenty wektora sil wewnętrznych w punkcie p na powierzchni charakteryzującej kierunkiem normalnym v w kierunku osi x_j od oddziaływania siły jednostkowej, przyłożonej w punkcie q w kierunku osi x_i .

$$r(p, q) = \sqrt{(x_1 - \xi_1)^2 + (x_2 - \xi_2)^2 + (x_3 - \xi_3)^2}$$

ZAAWANSOWANE METODY OBLICZENIOWE W INŻYNIERII
Mienin Andrzej, 2099

$$\int_{S} \left(t_x v_x^* + t_y v_y^* \right) dS = \int_{S} \left(t_x^* v_x + t_y^* v_y \right) dS$$

$$\sum_{j=1}^{N} \int_{S_j} \left(t_x v_x^* + t_y v_y^* \right) dS_j = \sum_{j=1}^{N} \int_{S_j} \left(t_x^* v_x + t_y^* v_y \right) dS_j$$

$$\sum_{j=1}^{N} \int_{S_j} \left(t_x v_x^* + t_y v_y^* \right) dS_j = \sum_{j=1}^{N} \int_{S_j} \left(t_x^* v_x + t_y^* v_y \right) dS_j$$

$$\sum_{j=1}^{N} \int_{S_j} \left(t_x v_x^* + t_y v_y^* \right) dS = \sum_{j=1}^{N} \int_{S_j} \left(t_x^* v_x + t_y^* v_y \right) dS_j$$

$$\sum_{j=1}^{N} \int_{S_j} \left(t_x v_x^* + t_y v_y^* \right) dS = \sum_{j=1}^{N} \int_{S_j} \left(t_x v_x + t_y^* v_y \right) dS_j$$

$$\sum_{j=1}^{N} \int_{S_j} \left(t_x v_x^* + t_y v_y^* \right) dS = \sum_{j=1}^{N} \int_{S_j} \left(t_x v_x + t_y v_y \right) dS + \sum_{j=1}^{N} \int_{S_j} \left(t_x v_x + t_y v_y \right) dS = \sum_{j=1}^{N} \int_{S_j} \left(t_x v_x + t_y v_y \right) dS + \sum_{j=1}^{N} \int_{S_j} \left(t_x v_x + t_y v_y \right) dS = \sum_{j=1}^{N} \int_{S_j} \left(t_x v_x + t_y v_y \right) dS + \sum_{j=1}^{N} \int_{S_j} \left(t_x v_x + t_y v_y \right) dS = \sum_{j=1}^{N} \int_{S_j} \left(t_x v_x + t_y v_y \right) dS + \sum_{j=1}^{N} \int_{S_j} \left(t_x v_x + t_y v_y \right) dS + \sum_{j=1}^{N} \int_{S_j} \left(t_x v_x + t_y v_y \right) dS = \sum_{j=1}^{N} \int_{S_j} \left(t_x v_x + t_y v_y \right) dS + \sum_{j=1}^{N} \int_{S_j} \left(t_x v_x + t_y v_y \right) dS + \sum_{j=1}^{N} \int_{S_j} \left(t_x v_x + t_y v_y \right) dS + \sum_{j=1}^{N} \int_{S_j} \left(t_x v_x + t_y v_y \right) dS = \sum_{j=1}^{N} \int_{S_j} \left(t_x v_x + t_y v_y \right) dS + \sum_{j=1}^{N} \int_{S_j} \left(t_x v_x + t_y v_y \right) dS + \sum_{j=1}^{N} \int_{S_j} \left(t_x v_x + t_y v_y \right) dS + \sum_{j=1}^{N} \int_{S_j} \left(t_x v_x + t_y v_y \right) dS + \sum_{j=1}^{N} \int_{S_j} \left(t_x v_x + t_y v_y \right) dS + \sum_{j=1}^{N} \int_{S_j} \left(t_x v_x + t_y v_y \right) dS + \sum_{j=1}^{N} \int_{S_j} \left(t_y v_y + t_y v_y \right) dS + \sum_{j=1}^{N} \int_{S_j} \left(t_y v_y + t_y v_y \right) dS + \sum_{j=1}^{N} \int_{S_j} \left(t_y v_y + t_y v_y \right) dS + \sum_{j=1}^{N} \int_{S_j} \left(t_y v_y + t_y v_y \right) dS + \sum_{j=1}^{N} \int_{S_j} \left(t_y v_y + t_y v_y \right) dS + \sum_{j=1}^{N} \int_{S_j} \left(t_y v_y + t_y v_y \right) dS + \sum_{j=1}^{N} \int_{S_j} \left(t_y v_y + t_y v_y \right) dS + \sum_{j=1}^{N} \int_{S_j} \left(t_y v_y + t_y v_y \right) dS + \sum_{j=1}^{N} \int_{S_j} \left(t_y v_y + t_y v_y \right) dS + \sum_{j=1}^{N} \int_{S_j} \left(t_y v_y + t_y v$$

ZAAWANSOWANE METODY OBLICZENIOWE W INŻYNIERII	ah.	Access Electric Hereits		
Milen in Andrzej, 2009	40.0	IN. PLANES INC DUALING & GLAPONE	1.	1000

Bezpośrednia metoda MEB

Do obliczenia współczynników układu równań można wykorzystać teoremat Kastiliano w formie następującej:

$$\int_{S} \left(t_x v_x^* + t_y v_y^* \right) dS = \int_{S} \left(t_x^* v_x + t_y^* v_y \right) dS$$

gdzie S – długość konturu; t_x , t_y , v_x , v_y – rzuty naprężeń i prędkości płynięcia na brzegu obwodu (na elementach brzegowych), odpowiadające rzeczywistemu stanu naprężeń i odkształceń; t_x^* , t_x^* , v_y^* – kontrolne rozwiązanie, jakie wyznaczamy przez przyłożenie sił jednostkowych do każdego elementu i obliczenia naprężeń na innych elementach z wykorzystaniem fundamentalnego rozwiązania (formuł Kelvina).

EXAMANSOMANE METODY OBLICZENIOWE W INŻYNIERI
Mienin Andrzej, 2003
$$U_{ij}(p, q) = \frac{1}{16\pi(1-\nu_0)Gr} \left[(3-4\nu_0)\delta_{ij} + \frac{\partial r}{\partial x_i} \frac{\partial r}{\partial x_j} \right] = \frac{1}{16\pi(1-\nu_0)Gr} \left[(3-4\nu_0)\delta_{ij} + \frac{(x_i - \xi_i)(x_j - \xi_j)}{r^2} \right];$$

$$T_{ij}(p, q, \nu) = -\frac{1}{8\pi(1-\nu_0)r^2} \left\{ \left[(1-2\nu_0)\delta_{ij} + 3\frac{\partial r}{\partial x_i} \frac{\partial r}{\partial x_j} \right] \frac{\partial r}{\partial \nu} + (1-2\nu_0 \left(\frac{\partial r}{\partial x_i} \nu_j - \frac{\partial r}{\partial x_j} \nu_i \right) \right\} = -\frac{1}{8\pi(1-\nu_0)r^2} \left\{ \frac{1-2\nu_0}{r} \left[(x_i - \xi_i)\delta_{jk} - (x_j - \xi_j)\delta_{ik} - (x_k - \xi_k)\delta_{ij} - \frac{3(x_i - \xi_i)(x_j - \xi_j)(x_k - \xi_k)}{r^3} \right] \nu_k \right\}.$$